

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **T. P.**
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Rouskem
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice

proti
žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. VZP-23-04394927-U8A6 z 8. 8. 2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Jádrem sporu je otázka, zda na žalobcův (nesporný) dluh na penále z pojistného na veřejném zdravotním pojištění dopadá osvobození v rámci tzv. milostivého léta.
2. Žalovaná, resp. její Regionální pobočka Ústí nad Labem, vydala 26. 6. 2023 výkaz nedoplatků č. 5842300318, jímž předepsala žalobci penále za období od 1. 2. 2016 do 31. 5.

2023 ve výši 99 492,59 Kč. V podrobnostech odkázala na přiložené vyúčtování, podle něž činí žalobcův nedoplatek k 31. 5. 2023 na pojistném 0 Kč a na penále 161 678 Kč, z čehož 99 492,59 Kč představuje dosud nepředepsané penále.

3. Žalobce podal proti výkazu nedoplatků námitky, v nichž uvedl, že se zúčastnil tzv. milostivého léta, jehož účelem bylo osvobodit dlužníky uhradivší jistinu od dalších vymáhaných pohledávek (příslušenství, pokut, poplatků atd.). Žalobce dlužné pojistné uhradil a legitimně očekával, že zbývající část jeho dluhů vůči žalované zanikne. Postup žalované tak odporuje účelu tzv. milostivého léta i tomuto speciálnímu zákonu a žalobce existenčně ohrožuje, jelikož prostředky na úhradu pojistného si vypůjčil. Žalobce proto podal téhož dne také žádost o odstranění tvrdosti zákona.
4. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím námitky zamítla a výkaz nedoplatků potvrdila. Zrekapitulovala dluhy, od nichž byl žalobce v rámci tzv. milostivého léta osvobozen, avšak shledala, že proti němu nadále eviduje vykonatelné pohledávky, od jejichž placení osvobozen nebyl. Připustila, že žalobce uhradil 26. 1. 2022 na platební výměr z 20. 10. 2008 pojistné ve výši 91 340 Kč, avšak toto pojistné bylo až do své úhrady penalizováno, a právě toto penále obsahuje výkaz nedoplatků. Zároveň uvedla, že žalobcovu žádost o odstranění tvrdosti zákona eviduje postoupí ji k dalšímu řízení.

II. Průběh soudního řízení.

5. Žalobce v žalobě zopakoval stěžejní námitku uplatněnou již proti výkazu nedoplatků, tedy že v rámci tzv. milostivého léta uhradil celý dluh na pojistném, a penále mu nebylo odpuštěno jen proto, že žalovaná svou pohledávku na dlužné penále sedm let nevymáhala. Takový postup odporuje smyslu tzv. milostivého léta; žalobce jakožto poctivý dlužník mohl naopak legitimně očekávat, že zbývající část dluhu po úhradě jistiny zanikne. Žalovaná namísto toho přistoupila pouze k symbolickému odstranění tvrdosti zákona.
6. Napadené rozhodnutí je podle žalobcova názoru nejen věcně nesprávné, ale také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaná zcela ignorovala žalobcovu argumentaci obsaženou v námitkách proti výkazu nedoplatků.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na správnosti svého rozhodnutí. Zdůraznila, že právo vymáhat dlužné penále se promlčuje za 10 let od jeho splatnosti, a proto nemůže již žalované k tíži, že penále sedm let exekučně nevymáhala. Stejně tak jí nemůže jít k tíži nepromyšlenost úpravy tzv. milostivého léta, podle níž se oddlužení týká jen exekučně vymáhaných pohledávek.
8. Žalobce v replice z 22. 2. 2024 stručně shrnul svou dosavadní argumentaci a doplnil, že postup žalované, která nedoplatek vymáhat mohla, ale sedm let tak nečinila, je v rozporu také s dobrými mravy a zneužitím práva.
9. Při soudním jednání 22. 2. 2024 žalovaná zopakovala své stanovisko a zdůraznila, že účel zákona při svém rozhodování zohlednit nemohla. Žalobce i jeho zástupce se z jednání omluvili a souhlasili s projednáním věci bez své přítomnosti.

III. Posouzení věci soudem.

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž by byl

povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

11. V rámci zkoumání splnění podmínek řízení se soud z úřední povinnosti zabýval také tím, zda žalobce vyčerpal žádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, neboť v opačném případě by žaloba byla nepřipustná [§ 68 písm. a) s. ř. s.].
12. Vydání výkazu nedoplatku a obrana proti němu je upravena v zákoně č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění; v tomto případě se použije znění účinné od 1. 1. 2022. Podle jeho § 53 odst. 1 písm. i) zdravotní pojišťovny rozhodují mimo jiné ve sporných případech ve věcech placení pojistného a penále platebními výměry. Dlužné pojistné a penále však může zdravotní pojišťovna předspsat k úhradě též výkazem nedoplatků (odst. 2). Vydání výkazu nedoplatků je prvním úkonem v řízení, doručuje se stejným způsobem jako platební výměr a není proti němu přípustné odvolání (odst. 3). Lze však proti němu podat do osmi dnů od doručení námítky (odst. 4), na jejichž základě zdravotní pojišťovna do 30 dnů od jejich doručení vydá rozhodnutí, kterým výkaz nedoplatků buď potvrdí, byla-li výše nedoplatků stanovena správně, nebo zruší (odst. 5). O odvolání proti rozhodnutí pojišťovny podle odstavce 1 s výjimkou některých případů, jež jsou od nynější věci naprosto odlišné, rozhoduje rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny (odst. 9).
13. V ohledech nějak souvisejících s nynější věcí se tato úprava odlišuje od předchozí úpravy (účinné do 31. 12. 2021) v jediném: byl bez náhrady odstraněn dřívější odstavec 7, podle nějž „[n]a řízení o vydání výkazu nedoplatků se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.“
14. Přípustností odvolání proti rozhodnutí o námítkách proti výkazu nedoplatků se zabýval NSS v rozsudku č. j. 3 Ads 305/2019-28 z 20. 7. 2021, dospěl k závěru, že pro možnost podat odvolání neexistuje v tomto případě zákonná opora (bod 17 rozsudku). NSS nejprve shledal, že citovaný odstavec 7 vylučuje z režimu správního řízení jak vydání samotného výkazu nedoplatků, tak navazující námitkové řízení (bod 14). I nadále se samozřejmě použijí základní zásady činnosti správních orgánů, ale zásada dvojinstančnosti se mezi ně neřadí; ostatně hodně správních řízení podle zvláštních předpisů je vedeno toliko v jedné instanci (body 15 a 16). Absence zákonné opory pro podání odvolání podle názoru NSS „ostatně vyplývá i z § 53 odst. 10 věty první zákona o veřejném zdravotním pojištění, podle něhož o odvolání proti rozhodnutí zdravotní pojišťovny podle odstavce 1 rozhoduje rozhodčí orgán pojišťovny, přičemž odkazovaný odst. 1 obsahuje taxativní výčet agend, v nichž zdravotní pojišťovna postupuje podle správního řádu. Zákon o veřejném zdravotním pojištění tedy rozhodčímu orgánu zdravotní pojišťovny, jako druhostupňovému orgánu, zakládá věcnou příslušnost (§ 10 správního řádu) pouze k rozhodování o odvoláních proti konkrétně vyjmenovaným rozhodnutím, podléhajícím procesnímu režimu správního řádu (§ 53 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění), nikoli proti rozhodnutí o námítkách proti výkazu nedoplatků, zakotveném v § 53 odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění.“ (Bod 18.)
15. Nynější úprava již aplikaci správního řádu na vydání výkazu nedoplatků a podání námitek proti němu nevylučuje, ale nelze přehlédnout, že NSS dospěl ke svému závěru nezávisle také jen na základě výkladu § 53 odst. 10 zákona o veřejném zdravotním pojištění: srov. obrat „To [myslena absence zákonné opory pro možnost podat odvolání] ostatně vyplývá i z § 53 odst. 10 věty první [...]“. Její znění přitom nedoznalo žádné podstatné změny.
16. Podle názoru městského soudu lze najít pádné argumenty také pro opačný výklad. Vydání výkazu nedoplatků lze podřadit pod „sporné případy ve věcech placení pojistného a penále“ ve smyslu § 53 odst. 1 písm. i) zákona. Žalovaná o nich rozhoduje platebními výměry, ale

může tak učinit rovněž vydáním výkazu nedoplatků. Jde tedy o alternativní postup, jenž v případě podání námitek vyústí rovněž ve vydání rozhodnutí. To je sice výslovně upraveno v odstavci 5, avšak jde o totožnou agendu jako u rozhodnutí podle odstavce 1 a městskému soudu není zřejmý dostatečně vážný věcný důvod, proč by rozhodčí orgán coby nadřízený orgán měl být oprávněn rozhodovat pouze o odvolání proti předepsání penále dle odstavce 1, a nikoli proti předepsání penále dle odstavce 5. (Pro úplnost soud podotýká, že o námitkách proti výkazu nedoplatků rozhoduje též správní orgán, jenž vydal výkaz nedoplatků.)

17. Vše právě řečeno však platilo již za úpravy účinné do 31. 12. 2021, přesto se NSS přiklonil k opačnému závěru. Jestliže NSS naznal, že nemožnost podat odvolání vyplynula také z tehdy účinného § 53 odst. 10 (nyní odst. 9), pak na věci nic nemění ani vypuštění citovaného § 53 odst. 7 zákona. V takovém případě je totiž nutně třeba vykládat § 53 odst. 10, jenž upravuje podání odvolání výslovně jen v některých konkrétních případech, tak, že jeho podání v ostatních případech vylučuje. Kdyby tomu tak nebylo, NSS by možnost podat odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti výkazu nedoplatků dovodil právě z tohoto ustanovení ve spojení s § 53 odst. 1 a 5 zákona. Jen pro pořádek soud dodává, že důvodová zpráva k zákonu č. 371/2021 Sb., jímž byl § 53 novelizován, dostupná z www.psp.cz (sněmovní tisk č. 992/0), v tomto ohledu úmysly zákonodárce nijak neobjasňuje, a ostatně ani NSS v citovaném rozsudku je nevzal v potaz.
18. Soud tak shledal, že odvolání proti napadenému rozhodnutí nebylo přípustné (právě to bylo ostatně uvedeno v jeho poučení), a přistoupil k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
19. Žaloba obsahuje dva základní žalobní body, jejichž posouzení spolu úzce souvisí: žalovaná podle žalobcova názoru postupovala v rozporu s účelem tzv. milostivého léta a zároveň opominula jeho námitku, která se právě tohoto účelu dovolávala, v důsledku čehož je její rozhodnutí nepřezkoumatelné.
20. Tzv. milostivé léto je upraveno v zákoně č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), a některé další zákony. Podle jeho části druhé, nazvané „Změna exekučního řádu“, čl. IV bodu 25 odst. 1 písm. l) *„[ř]ízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, ve kterých je povinným fyzická osoba a oprávněným je zdravotní pojišťovna exekutor i bez souhlasu oprávněného a bez návrhu exekuci zastaví, pokud 1. uhradí povinný do tří měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nezaplacenou nebo jinak nezaniklou jistinu vymáhanou v exekučním řízení a na nákladech exekuce částku 750 Kč zvýšenou o daň z přidané hodnoty, je-li exekutor plátcem daně z přidané hodnoty [...]“*. Je tak nade vši pochybnost zjevné, že citovaná úprava dopadá výhradně na dluhy, které byly už před její účinností předmětem vymáhacího (exekučního) řízení. To vyplývá také z deklarovaného cíle návrhu zákona, jímž je podle jeho důvodové zprávy *„přispět k vyřešení problému vícečetných exekucí, zvýšit ochranu práv účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení (zejména nábrada nákladů plátce mzdy), zefektivnit řízení o výkonu rozhodnutí a exekučního řízení (odklad)“* (Závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace, začínající na s. 93 důvodové zprávy ve sněmovním tisku č. 545/0). Z použitého nástroje (zastavení exekučního řízení) je zjevné, že zákon míří výlučně na již exekvované pohledávky, a z důvodové zprávy nepochybně vyplývá, že jeho cílem je zejména odstranit problém vícečetných exekucí, jenž má významné celospolečenské dopady, nikoli osvobodit od placení penále a dalšího příslušenství všechny dlužníky veřejnoprávních věřitelů, kteří uhradili jistinu. Žalobce přitom ani netvrdí, že by vůči němu bylo vedeno více

různých exekucí nebo že by to hrozilo právě s ohledem na nyní vymáhaný nedoplatek. Svou argumentaci účelem pak zákona neopírá o žádný konkrétní podklad, a soud za něj nemůže žalobní argumentaci domýšlet.

21. Soud proto jen obecně uvádí, že si lze jistě představit, že by bylo možné dosáhnout ještě většího celospolečenského užítku částečně odlišnou právní úpravou nebo že v některých konkrétních případech se mohou dopady té stávající jevit jako nelogické nebo nesystémové. Jde však primárně o politické otázky, které musí uvážit samotný zákonodárce, a soud nemůže jím projevenou vůli nahrazovat svou vlastní. Zákon č. 286/2021 Sb. neposkytuje vůbec žádný prostor pro výklad, že se odpouští také dluhy, jejichž vymáhání dosud nebylo zahájeno. Zákon v tomto ohledu neobsahuje žádnou mezeru, kterou by soud mohl zaplnit výkladem, ani žádnou nejasnost; soud by musel vykládat zákon v přímém rozporu s jeho gramatickým a systematickým výkladem, což zásadně není přípustné, a taková potřeba nevyplývá ani z jeho účelu.
22. Žalobce netvrdí, že by nyní předepsaný nedoplatek penále za období od 1. 2. 2016 do 26. 1. 2022 byl již v minulosti vymáhán nebo že by jeho předepsání bránila nějaká zákonná překážka, např. promlčení práva předepsat penále, a ani soud existenci žádné takové překážky z úřední činnosti nezjistil. Žalobce argumentuje výhradně účelem tzv. milostivého léta a naprosto neurčitě poukazuje na tento „speciální zákon“, aniž by konkretizoval, jaké jeho ustanovení má na mysli a co přesně z něj dovozuje. Tuto argumentaci však soud důvodnou neshledal.
23. Právo předepsat dlužné penále se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti (§ 16 odst. 1 věta první ve spojení s § 19 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění), a žalovaná vydala výkaz nedoplatků před uplynutím této lhůty. Její délka činila do účinnosti zákona č. 298/2011 Sb. (1. 12. 2011) pět let a podle jeho přechodných ustanovení platí, že „[p]okud právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné vzniklo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se podle § 16 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ (část druhá čl. IV). Toto ustanovení hovoří pouze o pojistném, a mohlo by být sporné, zda se vztahuje také na penále, u něž právo předepsat a vymáhat vznikne před 1. 12. 2011. Tak tomu však v posuzované věci není, jelikož právo předepsat a dlužné penále vzniklo později.
24. K tomuto aspektu věci soud pro úplnost doplňuje, že nepřiměřenost dopadů zákona v konkrétním případě lze zohlednit v řízení o žádosti o odstranění tvrdosti zákona, nesouvisí však s právem žalované předepsat plátcí dlužné penále. Z podání účastníků je zřejmé, že žalobce tohoto nástroje využil a jeho žádost byla věcně posouzena. Správnost a zákonnost rozhodnutí žalované o této žádosti však není předmětem nynějšího řízení.
25. Soud zároveň naznal, že napadené rozhodnutí dostojí také požadavkům na přezkoumatelnost. Správní soudy již mnohokrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen u nejzávažnějších vad, v jejichž důsledku skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek právních důvodů, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS z 21. 12. 2006), nevypořádá všechny zásadní odvolací námitky (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 66/2008-71 z 19. 12. 2008) či neuvede důvody, proč nepovažuje argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS z 14. 7. 2005). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových

důvodů pak může být rozhodnutí zatížené vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec byly nějaké důkazy provedeny.

26. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Žalobce v žalobě maně zmínil, že závěry správního orgánu nemají oporu v důkazech (s. 4 nahoře), ale nepřiblížil, jaké konkrétní závěry má na mysli. Žalovaná svá zjištění ohledně existence dlužného penále a jeho výše opřela o vyúčtování z 26. 6. 2023, na které ve výkazu nedoplatků výslovně odkázala a jež bylo jeho přílohou. Žalobce žádný z údajů v něm obsažených nezpochybnil, proto soud považuje tento podklad za dostatečný. Argumentační těžiště žaloby spočívá naopak v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek *právních* důvodů.
28. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí ve spojení s výkazem nedoplatků obsahuje odkazy na aplikovaná zákonná ustanovení, jsou v něm specifikovány podklady, z nichž žalovaná vyšla, a je zřejmé, jaké skutečnosti vzala žalovaná v úvahu a jak dospěla k závěru o existenci a výši předepsaného nedoplatku. Žalobce v námitkách proti výkazu nedoplatků namítl výhradně to, že je předepsání penále v rozporu s účelem tzv. milostivého léta. Žalovaná v reakci na to předeslala, že žalobci bylo v rámci tzv. milostivého léta celkem čtyřmi usneseními soudního exekutora přiznáno osvobození od dlužného penále ve výši 304 670,59 Kč. Následně připomněla, že i nadále eviduje vůči žalobci některé vykonatelné pohledávky, a konkrétně je specifikovala. Konstatovala, že žalobce uhradil 26. 1. 2022 pojistné 91 340 Kč, avšak doplnila, že tento dluh byl až do svého zaplacení penalizován, a právě toto penále bylo výkazem nedoplatků předepsáno. Zároveň zdůraznila, že žalobce pro tento platební výměr osvobozen nebyl.
29. Při přezkumu rozhodnutí správních orgánů, stejně jako rozhodnutí soudů, platí, že tyto orgány, nemusejí budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, ale postačí postavit proti nim vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (bod 68 nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 z 12. 2. 2009). Odpověď na základní námitky přitom může v některých případech zahrnovat odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudky NSS č. j. 7 As 79/2012-54 ze 14. 2. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 z 29. 8. 2013 nebo č. j. 1 Afs 88/2013-66 z 19. 2. 2014). Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že penále za období od 1. 2. 2016 do 26. 1. 2022 předepsala, jelikož pro tento dluh nebyl žalobce v rámci tzv. milostivého léta osvobozen. Z předchozí rekapitulace prominutých dluhů je přitom jednoznačně zřejmé, že má žalovaná na mysli osvobození usnesením soudního exekutora o zastavení exekuce. Z toho podle názoru jasně vyplývá postoj žalované, že penále mohlo být vyměřeno, protože na ně tzv. milostivé léto nedopadá, jelikož tato pohledávka dosud není předmětem exekuce. Soud uznává, že by bylo nanejvýš vhodné, aby žalovaná zformulovala tento svůj postoj výslovněji, uceleněji a aby reagovala konkrétně na žalobcovy argumenty, jelikož by pak její rozhodnutí působilo přehledněji a přesvědčivěji. Bylo by např. vhodné, kdyby již v rozhodnutí uvedla to, co později ve vyjádření k žalobě, tedy že *„žalované nemůže jít k tíži nedomyšlená právní*

úprava milostivého léta, dle které se možné oddlužení týkalo a týká pouze exekučně vymáhaných pohledávek.“ Podstata stěžejního argumentu pro vypořádání námitek – jež je ve shodě s názorem soudu – však v napadeném rozhodnutí obsažena je, a i s ohledem na to, že také samotná námitka směřující proti výkazu nedoplatek byla velmi stručná, jakož i s ohledem na to, že se odpověď na ni mohla žalované oprávněně jevit jako očividná, považuje soud takové odůvodnění za dostatečné, byť zdaleka ne ideální. Rušit z tohoto důvodu napadené rozhodnutí by naopak považoval za nemístně formalistické a procesně neefektivní, protože v navazujícím řízení by postačovalo, aby žalovaná doplnila do odůvodnění svého jinak správného závěru drobnou douškou, jež by jen lépe ozřejmila to, co je z napadeného rozhodnutí zřejmé i nyní.

30. Nakonec soud dodává, že žalobce nemohl být v legitimním očekávání, že mu budou v rámci tzv. milostivého léta odpuštěny také dosud nevymáhané dluhy, neboť z dotčené zákonné úpravy je již na první pohled zcela zřejmé, že na tyto případy nedopadá, a odlišnému závěru nenasvědčovala ani rozhodovací praxe žalované (žalobce alespoň nic takového netvrdí).
31. Žalobce v replice namítl, že je postup žalované také v rozporu s dobrými mravy a zákazem zneužití práva. Tato argumentace však představuje nový žalobní bod, který byl uplatněn opožděně (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 2 s. ř. s.). Přesto soud aspoň stručně podotýká, že takový náhled nesdílí. Žalovaná uplatnila právo v zákonem předepsané lhůtě, což bez přistoupení dalších okolností nelze považovat za zneužití práva nebo nemravné jednání. Žalovaná přitom ani zdaleka nečekala na konec promlčecí lhůty, ale předepsala nedoplatek 7,5 až 1,5 roku po jeho vzniku. Předepisování penále v delších intervalech soud považuje za logické vzhledem k tomu, že žalobce byl v prodlení se splněním své primární povinnosti již téměř 15 let. Jednání žalované tak nevykazuje žádné zjevné znaky účelovosti nebo snahy o vyhnutí se dopadů tzv. milostivého léta.

IV. Závěr a náklady řízení.

32. Výkazem nedoplatek bylo žalobci předepsáno penále z dlužného pojistného, na které se nevztahovala úprava obsažená v tzv. milostivém létě, jelikož toto penále dosud nebylo předmětem výkonu rozhodnutí (exekuce). Žalobce nezpochybňoval vznik ani výši tohoto penále, ale odvolával se právě pouze na tzv. milostivé léto a své legitimní očekávání z něj plynoucí. Vypořádání žalobcovy námítky v napadeném rozhodnutí je kusé a stručné, přesto je soud shledal ještě jako přezkoumatelné a věcně správné. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu